

Valgkreds (Sabroe) komme til det Resultat, at her er en Sag, vi kunne skyde ud. Vi ere vist alle enige med ham i de Maal, han sætter for Samfundet og for os alle, at man skal søge at bekæmpe Alfonsoerne maaske stærkere, end det er blevet gjort, at man skal gaa strengere til Værks mod de fordærvende Værter, hvor de findes, og alt det andet af den Art, han fremdrog. Men jeg tror ikke, at vi ad denne Vej faa Folk saa hurtigt forbedrede, at vi ikke behøve Fængsler, ej heller at vi kunne blive Forbryderne kvit ved i Stedet for Fængsler at bygge Sindssygeanstalter eller Asyls for dem, der trænge til at komme paa saadanne Steder. Endnu mindre tror jeg, at man vil kunne naa bedre at faa Mangelen paa Plads i Fængslerne afhjulpen ved at sætte adskillige af vore Dommere fast, det var jo den Vej, som jeg forstod, at det ærede Medlem mente, vi skulde kunne bruge for at faa Plads i Fængslerne.

Efter at have gjort mig bekendt med den Kommissionsbetænkning, vi have faaet sammen med Forslaget, kan jeg tværtimod ikke sige andet, end at jeg har faaet det samme Indtryk som den sidste ærede Taler, at de Forhold, hvorunder Fængselsvæsenet maa arbejde, ere helt ud skandaløse. Det motiveres og forklares godt i Betænkningen. For det første henpeges der paa, at det slet ikke er saa mærkeligt, at vi mangle Plads, eftersom vi ikke have mere Plads i Fængslerne end i 1875, trods det at Befolkningen er vokset med 35 pCt. og særlig vokset i de store Byer, hvor der vel ikke blot begaas flere Forseelser, men hvor Forbryderne tillige paa Grund af det større Polititilsyn, man har der, ganske anderledes sikkert ville blive satte fast. Det er derfor givet, at man ikke kan hjælpe sig med den Plads, der var stor nok for 30—40 Aar siden.

De Veje, man har anvendt for at hjælpe paa Pladsmangelen, ere allerede blevne tilstrækkelig kritiserede fra de forskellige Sider her i Salen. Med Hensyn til Overflytning af Fanger fra Vridsløselille til Horsens er det med Rette af Fængselsautoriteterne gjort gældende, at den kun kunde være undergravende for de unge Forbrydere. Disse, som maaske kunde være blevne virkelig forbedrede under Opholdet paa Vridsløselille, demoraliseres ligefrem af de ældre forhærdede Forbrydere, de tvinges til at være sammen med. Den Vej er derfor ikke heldig at bruge til Afhjælpning af Pladsmangelen.

Den anden Vej er den, som det ærede

Medlem fra Aarhus (Sabroe) aabenbart mener, at man skulde anvende i større Maal, idet man ikke blot skulde fortsætte med Benaadningerne, men man skulde anvende dem i stadig voksende Antal. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret heri, det er sikkert ikke den rette Vej. Naar det oplyses, at der tidligere, saa vidt jeg husker, ved Vridsløselille var gennemsnitlig 10 Benaadninger aarlig, men at man i Løbet af faa Aar sprang op til 60, og at man ved Horsens Tugthus sprang fra ca. 5 aarlig op til 98, er der Grund til at tro, at man er gaaet for vidt, og i de Oplysninger, som Kommissionsbetænkningen giver, faar man ogsaa at vide, at ad den Vej kan man ikke i Længden hjælpe paa Pladsmangelen derude, thi en meget stor Del af de Forbrydere, der ere blevne benaadede, har kort Tid efter begaaet nye Forbrydelser og er igen kommen tilbage til Fængselet.

Det var de to Veje, som Fængselsautoriteterne have hjulpet sig med i Begyndelsen, men senere have de maattet gaa til det højst mærkelige at meddele Arresterne, særlig her i København, at de kunde ikke tage imod Fangerne, førend Københavns Fængselsvæsen fik Meddelelse om, at nu var der Plads til Fangerne; dermed ere disse yderst skandaløse Forhold indtraadte, som vi ere blevne oplyste om, og som ogsaa ere blevne omtalte under denne Forhandling. Det ærede Medlem fra Aarhus sagde, at han kendte ikke de omtalte Skabe. Jeg har som Borgerrepræsentant en Gang haft Lejlighed til at undersøge dem, og jeg vil ærlig talt sige, at det, at man propper 4 til 5 Kvinder og et Barn ind i et af disse Skabe, er ude over Grænserne for det tiladelige. Saa siger det ærede Medlem, at man kunde være gaaet en anden Vej end Indsætning i Skabene. Det er jo imidlertid Folk, som ere anholdte, og som maa holdes i Forvaring under Anholdelsen, og der har Københavns Kommune ingen anden Vej end at benytte de Rum, der ere indrettede paa at holde dem fast. Ja, man kunde vel ogsaa have sendt disse 14 — der var nemlig 14 i disse tre for Enkeltpersoner indrettede Skabe — ud i den Gang, hvor der, som det er oplyst, var 39 Fanger. Denne Gang er neppe halvt saa stor som den, vi have herude imellem vore Udvalgsværelser. Blandt disse 39 Fanger var der imidlertid ogsaa løsagtige Fruentimmer og berusede Mandfolk, og det havde vist ikke været heldigt at sende denne Kvinde med Barnet derud i